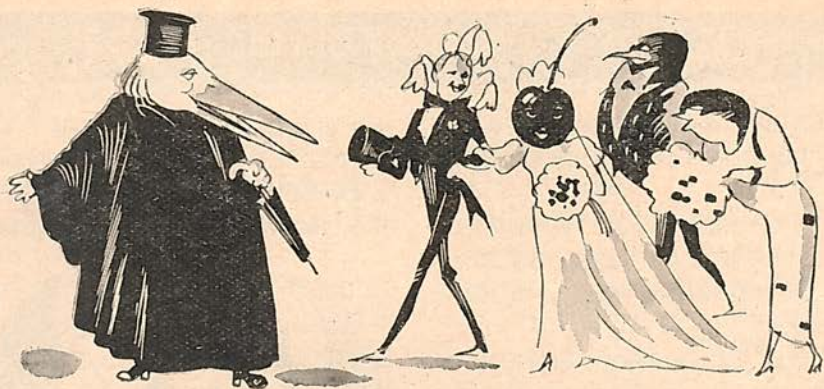




ПРОЛЪТНА СВАТБА

На детето ми Антоанета.

Вишната се разцъвтѣла,
гледайте я — булка цѣла.
Днесъ тя щѣла да се жени
за Люляка пръвъ ергенинъ.
Косътъ черъ ще ги вѣнчава.
Лекокрила ластовичка
ще имъ стане пѣкъ кумичка.
Шаферчета — сто врабчета —
чакатъ вече върху плета,
съ нови дрешки премѣнени,
чисти, вчесани, засмѣни.
А пчеличкитѣ мѣхнатки
сж донѣли питки сладки,
младоженци да даруватъ,
та до гробъ вѣвъ медъ да плуватъ.

Подъ дървото малка Тони
на пчеличкитѣ се моли:
Дайте и на менъ едничка —
да си я изямъ самичка!
Кумчо Косъ се обади:

— Недей, Тони! Недей, мило!
Питкитѣ не сж за тебе.
Тѣ сж дарове сватбарски.
Съ тѣхъ пчеличкитѣ по царски
ще даруватъ нашта Вишна
и Люляка, що я чака.

Ето ти и Щърко шаренъ,
вредъ познатъ — свещеникъ
славенъ —
отъ молитвеникъ зачете:
— Помежду си въ миръ живѣйте!
Златна челядь народете!
И съ „аминъ“ ги свърза вѣчно,
поздрави ги най-сърдечно:
— Трака-трака, така-тракъ,
честитъ да е този бракъ!
А пѣкъ Тони, що ни гледа
съ прѣстленцето вѣвъ уста —
да порастне догодина
по-висока отъ комина!

Димитъръ Андреевъ

